

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > נושאים בפרשה_017_יתרו.תשעח

נושאים בפרשה_017_יתרו.תשעח

שבעה שמות נקראו לו אחד מהם יתר, על שם שייתר פרשה אחת בתורה. ובעומק יותר הוא גילה כח של יתור בתורה, הן שייתר פרשת "ואתה תחזה", והן את כח דרשת יתור בתורה שדרשינן פעמים רבות בש"ס וילפינן מיתור בקרא, כל זה משורש יתרו - יתר.

והנה בכל דבר "זה לעומת זה עשה אלקים", כשם שיש כח יתור בקדושה - "יתר פרשה אחת בתורה", כן יש כח יתור דקלקול, והוא בבחינת בל תוסיף, שהיא תוספת של קלקול. וכן דיני נותר בקרבנות שהוא יתור מעצם הדבר השלם, שחילקנו לחלקים ונותר חלק לעצמו. משא"כ בל תוסיף, הוא יתור מחודש. ושורש קלקול בקומת אדם של יתור הוא הנקרא "יותרת הכבד", וכמ"ש בתיקונים (כ"א, מט ע"א) יותרת הכבד, איהי זונה, בתר דעביד נאופין עם כלהו, יהיבת שוירין לבעלה".

ועל בחינת יתור דקלקול אמרו כל יתר כנטול דמי. ויתר על כן, כל המוסיף גורע. וכח זה של יתור הוא מלשון - יתור. תר מלשון מרגל מחפש, "לא תתורו", כי הרוצה להוסיף על חלקו לעולם אינו שמח בחלקו, אלא תר אחר עוד ועוד. וזהו יתור. יו"ד על שם העתיד כמו שכתב רש"י אז ישיר יו"ד על שם העתיד. וממי שתר תדיר אינו חי בהוה אלא תמיד תשוקתו לעתיד.

ומשורש כך בלשה"ק ישנו מיתר - יתר - חבל המקשר דבר לדבר. ויסודו, להוסיף על הדבר הראשון ע"י מיתר, שע"י החבל נעשה הדבר הראשון גדול יותר והנקשר לו ע"י המיתר מצרף את היתר אליו. וזהו שנאמר במשכן (שמות לה, יח) "את יתדת המשכן ואת יתדת החצר, ואת מיתריהם". והנה המשכן נקרא משכן מלשון "משך" - המשכה, להמשיך את הדבר הקיים, וזהו ע"י מיתריהם - שלוקח היתר ומצרפו לדבר הראשון.

ובגמ' ברכות (ג, ע"ב) אמרו "ואביתר, אלו אורים ותומים. אביתר אותיות אב - יתר. שורש לכל מדרגת יתור. ועל פיו היו נשאלים באורים ותומים כגון אם לצאת למלחמה וכד', כלומר האם זהו יתור דקדושה אם לאו. כי עומק כל השאלות כולם האם זה חלקי - חלקנו. אם לאו. ובעומק שורש היתר הוא גם שורש החסר בבחינת "כל יתור כנטול דמי", כנ"ל.

וזהו הרוגי ביתר (עיין ברכות מח ע"ב, ועוד) ביתר - ב-יתר, ששם היתה הריגה לכח היתר, שלא רק שנהרגו שם רבים רבים, אלא שורש כח הריגתם כי היו בבחינת יתור. וכח דהיתרא ענינו להתיר את היתר המקושר לדבר. כי איסור נקרא איסור כידוע מלשון קשר "אסור ברהטים". ולהיפך היתר, להתיר את המיתר הקושר ומחבר את הדבר. ובגמ' (שבת ל ע"ב) אמרו "מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש", ואמרי דבי רבי ינאי, "תחת השמש הוא דאין לו, קודם השמש יש לו". ומהות יתרון זה הוא מש"כ "כיתרון האור מן החשך". שכח היתר גופא שהוא חושך, הופך לאור. וזהו "קודם השמש", כלומר שהוא אש גדול מן האור הראשון - שמש. ושורש אור זה הוא אור אין סוף, שהוא תמיד מוסיף יתרון. ולכך הוא למעלה מן אור השמש שענינו גבולות. אבל הוא תפיסתו "יתר" - אין לו סוף.

- [נושאים בפרשה](#) 1]

Links

[1] <https://bilvavi.net/parsha.summary>